Simson en de brullende leeuw

Lezen: Richteren 14:1-9 en Hebreeen 11:32-34

Tekst: Richteren 14: 5-6

Zingen:
Gebed des Heeren: 7
Gebed des Heeren: 8
Ps. 22: 7, 11
Ps. 3: 4
Ps. 68: 17

Geliefde gemeente, in het bekende boek van John Bunyan, *De Christenreis naar de Eeuwigheid*, beschrijft Bunyan de weg die de Heere met hem ging. Deze bekeringsweg gaat gepaard met veel strijd en aanvechting. Nadat Christen met dat zware pak op zijn rug bij het kruis van Golgotha terechtkomt, raakt hij door een wonder op grond van het offer van Christus al zijn zonden kwijt. Maar juist daarna wordt de strijd sterker. Door zijn eigen onbedachtzaamheid raakt hij gevangen in het kasteel van Reus Wanhoop, die er alles aan doet om de genade die Christen ontvangen heeft te ontroven en hem in wanhoop te drijven. Maar wat doet de Heere? Hij zoekt Zijn wanhopige kind op en wijst hem de sleutel van de beloften. Door het geloof in die beloften komt Christen weer in vrijheid en wordt hij rijk vertroost in het paleis Lieflijkheid. Daar krijgt hij gebroken brood en een slokje vergoten wijn, en ervaart hij iets van de kruisverdiensten van de Heere Jezus Christus.
Maar op diezelfde plaats wordt hij ook voorbereid op de strijd die nog komen zal. Hij krijgt een wapenrusting mee en andere kleding. Vervolgens komt hij in het dal Ootmoed terecht, waar een groot monster, een draak met de naam Apollyon – een beeld van de duivel – op hem afkomt als een brullende leeuw. Waarom? Omdat de duivel een vijand van Christus is, God haat, Zijn wetten haat en Gods volk haat. Christen wordt gedwongen om te vechten tegen dit monster. Hij is zwak in zichzelf, maar overwint toch, niet in eigen kracht, maar in Christus' krachten, door de kracht van de Geest van Christus. Zo verslaat hij Apollyon.

Eigenlijk zien we dat ook gebeuren in de tekst die deze avond voor ons openligt. Simson heeft het eveneens ervaren. Toen hij op weg was naar Timnath om een huwelijksaanzoek te doen aan een Filistijns meisje op wie hij verliefd was geraakt, ontmoette hij onderweg een jonge, brullende leeuw. Dit gebeurde in de wijngaarden nabij Timnath. Vanavond willen wij, met de hulp des Heeren, Richteren 14 vers 5 en 6 overdenken. Daar lezen wij het Woord van God als volgt:

Alzo ging Simson met zijn vader en zijn moeder heen en af naar Timnath. Als zij nu kwamen tot aan de wijngaarden van Timnath, zie, daar een jonge leeuw, brullende, hem tegemoet. Toen werd de Geest des HEEREN vaardig over hem, dat hij hem vaneen scheurde, gelijk men een bokje vaneen scheurt; en er was niets in zijn hand. Doch hij gaf het zijn vader en zijn moeder niet te kennen, wat hij gedaan had.

1. De weg naar Timnath

Laten we eerst het eerste deel van vers 5 overdenken: *Alzo ging Simson met zijn vader en zijn moeder heen en af naar Timnath. Als zij nu kwamen tot aan de wijngaarden van Timnath*. Deze woorden beginnen met een veelzeggende zin: *Alzo ging Simson*. Er staat niet: 'Alzo nam Manoach zijn huisvrouw en zijn zoon, en zij gingen naar Timnath.' Elders in de Bijbel zien we vaak dat de

vader de leiding neemt, maar hier staat heel bewust de naam van Simson voorop. Simson ging heen. Simson heeft zijn zin gekregen. Hij heeft niet geluisterd naar de liefdevolle, welmenende waarschuwingen van zijn ouders. Simson had heel stellig gezegd: *Neem mij die, want zij is bevallig in mijn ogen*. Simson handelde in overeenstemming met zijn zondige vlees, dat hij – al had hij genade gevonden in de ogen van de Heere – nog niet was kwijtgeraakt.

Simson was, ondanks de ontvangen genade, in zichzelf een zwak mensenkind gebleven, al dacht hij bij tijden van niet. Het zou best kunnen dat hij met een gevoel van overwinning op weg ging naar Timnath, toen hij bemerkte dat zijn ouders stopten met discussiëren over dit onderwerp. Ze hebben op een gegeven moment gezwegen en besloten met hem mee te gaan naar Timnath. Daar zouden ze dat meisje ontmoeten en zou Simson aan de vader van dat meisje toestemming vragen om met haar te trouwen. Wat zal hij zich aanvankelijk sterk gevoeld hebben, misschien met gevoelens van overwinning? Maar het was schijn. Simson bleef zwak in zichzelf, en dat gaat de Heere hem nu leren op weg naar Timnath.

Al zag Simson er aanvankelijk nog helemaal niets van, ook deze weg naar Timnath viel onder Gods raad en voorzienigheid. Ook zijn ouders konden het allemaal nog niet begrijpen. De weg die hun zoon nu ging, bleef in hun hart eigenlijk één groot raadsel. Er lagen zoveel onbeantwoorde vragen, en toch lezen we in onze tekst dat ze met Simson zijn meegegaan. Hoe kwam dat toch? Blijkbaar is er toch iets bij Manoach en zijn vrouw veranderd. Onze kanttekenaren wijzen daarop. Deze verandering kan op twee manieren tot stand zijn gekomen. Het zou kunnen zijn, zo zeggen onze kanttekenaren, dat de Heere hen opnieuw gewezen heeft op de roeping die op de schouders van Simson lag: de grote taak om het volk Israël, het zuidelijke deel van Israël, te verlossen uit de hand van de Filistijnen. Het zou ook kunnen zijn dat Simson met hen gesproken heeft over wat er gebeurde tussen Dan, Zora en Estaol, hoe de Geest zeer vaardig werd over hem, dat hij bijzondere krachten heeft ervaren en dat hij gedrongen werd om naar het Filistijnse land te gaan.

Hoe het ook zij, die ouders moeten op een of andere manier ontdekt hebben dat dit van de Heere was. Al bleven er heel veel vragen liggen en al wisten ze heel goed dat het huwelijk met dat Filistijnse meisje niet naar Gods Woord was, toch zijn ze meegegaan. In dit eerste stukje liggen een paar belangrijke lessen. De eerste les die ik u vanavond mee wil geven is dat Manoach en zijn huisvrouw hun zoon niet hebben laten vallen, ondanks de zondige, vleselijke weg die hij ging naar Timnath om met dat meisje te trouwen.

Zo kan het voorkomen dat er in het gezinsleven, in familiebetrekkingen, dingen gebeuren die niet naar het Woord zijn. Het kan gebeuren dat een van de kinderen uit de kast komt, een relatie wil aangaan met iemand die niet naar het Woord is, of thuiskomt en zegt: wij gaan niet trouwen, wij gaan samenwonen. Of dat kinderen wel een huwelijk willen aangaan, maar niet in de kerk trouwen, en op het feest een band aanwezig is. Of dat kinderen opgroeien in een gezin en op een bepaald moment zeggen: wij breken met de Heere en Zijn dienst, wij komen niet meer in de kerk, we gaan eigen, gekozen wegen. Of dat kinderen in een bepaalde verslaving terechtkomen. Helaas is het dan wel gebeurd dat ouders vanwege al die verschillende omstandigheden de deur dichtdeden voor hun kinderen en niets meer met hen te maken wilden hebben. Maar kijk hier eens bij deze godvrezende ouders, Manoach en zijn vrouw. Ze waren het er helemaal niet mee eens wat Simson ging doen, en toch gaan ze mee naar Timnath. Ze laten zelfs nu hun jongen niet alleen en blijven hem, ondanks deze vleselijke weg, omringen met hun ouderliefde, ook al was het een weg tegen hun eigen vlees in.

Dan kom ik bij een tweede les die we met name zien oplichten bij Manoach en zijn huisvrouw. Al was deze weg voor hen een onbegrepen weg, ze gaan toch. Wat zien we dan hier gebeuren bij deze

twee godvrezende mensen? Zij mogen iets van lijdzaamheid betrachten. Wat betekent dat? Dat ze deze weg, met die duizenden vragen die ze nog hebben, met dat hart vol raadsels, toch in de hand van de Heere mogen leggen. Door Gods genade mogen ze stil worden onder Gods leiding. Dan gaat het niet meer om hun eigen eer, niet meer om hun eigen ik, maar hier zie je twee godvrezende mensen die iets mogen beoefenen van het zachtmoedig zijn en het nederig van hart zijn. Al bestonden toen de woorden van het Onze Vader nog niet, er moet iets in hun hart geweest zijn van: Heere, we begrijpen het niet, we kunnen het allemaal niet bij elkaar krijgen, maar één ding willen we van harte belijden voor Uw aangezicht: Uw wil geschiede, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde.

Wat is dat een zegen als je soms in hele moeilijke, onbegrepen wegen, in kruiswegen, iets mag ontvangen van de lijdzaamheid van Christus, en dat er iets in je ziel geboren wordt van hetgeen David onder woorden bracht in Psalm 62: *Immers is mijn ziel stil tot God; van Hem is mijn heil*. *Immers is Hij mijn Rotssteen en mijn Heil, mijn Hoog Vertrek; ik zal niet grotelijks wankelen*. Misschien zijn er vanavond wel in ons midden, of zitten die thuis mee te luisteren, die in onbegrepen wegen gekomen zijn. Misschien is er vanavond wel iemand die zegt: Heere, ik begrijp U niet meer, ik kan het niet meer bij elkaar krijgen. Het gaat zo anders dan ik zo graag gewild had, zo anders dan ik het bedacht had. Maar kijk nou toch eens wat genade vermag in het leven van deze godvrezende ouders. Zij mochten, hoe het ook mocht tegenlopen, gestadig op Gods goedheid hopen. En zo zijn ze toch meegegaan met Simson, hun zwakke jongen. Dat bedoel ik geestelijk, want dat bleef Simson in zichzelf: een zwak mensenkind, ondanks dat zijn naam ‘zonnekind’ betekent, ondanks dat hij afgezonderd was om een nazireeër Gods te zijn, ondanks dat hij geroepen was om een richter te zijn. In zichzelf bleef Simson o zo zwak.

En als hij zwak was, ging hij een vleselijke weg. Nee, hij is zijn roepingsbesef niet kwijtgeraakt. Hij was nog steeds bezig om gelegenheid te zoeken tegen de Filistijnen te strijden. Maar zoals we de vorige keer zagen, wilde hij dat in een vleselijke weg doen. In plaats van tegenover de Filistijnen te staan om tegen hen te strijden, wilde hij zich door een huwelijk aan de Filistijnen verbinden. Maar de Heere regeert. De Heere gaat maken dat het op niets uitloopt. De Heere gaat ervoor zorgen, al is het een totaal kromme weg die Simson hier gaat, dat Simson toch gaat strijden tegen die vijanden, dat onbesneden volk.

Hoe gaat de Heere hem dat leren? Wat gaat de Heere hem leren? Dat Simson dat nooit kan in eigen kracht, maar dat hij steeds weer, in al die keren dat hij moet strijden, totaal afhankelijk is van de kracht van de Heilige Geest. Maar dat zien we hier op dit moment nog niet. Want weet u wat mij opgevallen is, gemeente? Nu Simson voor de tweede keer naar Timnath gaat, wordt hij op dit moment niet aangedreven door de Geest. Nergens lees ik in onze tekst, aan het begin van hoofdstuk 14, dat de Geest vaardig over hem wordt. Wat moeten we daaruit concluderen? Nee, de Geest is niet van hem geweken, want hij is een wedergeboren mensenkind. Maar de Heilige Geest houdt zich in, om Simson des te meer aan zijn zwakheid te ontdekken.

Wat is de praktijk van het geloofsleven van Gods kinderen? Helaas, als zij geestelijk zwak worden, komen ze op een gevaarlijke weg, een afglijdende weg. Want kijk eens wat hier gebeurt. Op weg naar Timnath, als Simson een poosje met zijn ouders is meegelopen – of eigenlijk moeten we zeggen: zijn ouders met hem – en ze in de buurt van het stadje Timnath komen, gaat Simson van het pad af. Hij maakt een ommetje, zou je kunnen zeggen. Hij laat zijn ouders even alleen verder lopen en neemt een ander pad. Welk pad? Waar gaat hij heen? Hij gaat door de wijngaarden van Timnath.

Ja, dat is nu weer zoiets, gemeente. Dan lees je zo overheen, maar niets staat voor niets in de Schrift. Wat moet Simson in de wijngaarden doen? Is dat nu juist voor deze nazireeër geen zeer gevaarlijke plaats? Simson, wat ga je nu toch doen? Waarom loop je niet gewoon over de hoofdweg naar Timnath? Waarom moet je nu door die wijngaarden heen? Dat is toch een gevaarlijke plek voor je? Waarom? In de wetten van Mozes staat geschreven dat als je een nazireeër was, je geen wijn mocht drinken, geen sterke drank, en ook niets van een wijnstok mocht eten, zelfs geen druif, zelfs geen gedroogde druif, wat wij rozijnen noemen. En nu gaat Simson, terwijl hij zwak is, terwijl hij vleselijk is, door de wijngaarden lopen. Als je dan al een poosje gelopen hebt in de brandende zon daar in Israël en je krijgt dorst, hoe groot is dan de verleiding voor Simson, terwijl hij door die wijngaarden loopt, om iets van de druiven te nemen? En hij mocht het niet.

Wat een tekening van een zwak mensenkind dat op een gevaarlijk pad gekomen is. Dat blijft een les op de school van vrije genade. Gods kinderen zijn niet sterk in zichzelf, maar een mens is zwak, heel zwak. Daarom: waak toch. Het pad der zonden is altijd een afglijdende weg. Wie is bestand tegen de zonde? Wie hier in ons midden kan tegen de zonde op? Wie kan vanuit zichzelf weerstand bieden als de zonden op de loer liggen? O, zoek de zonde niet op. Zoek ook de grenzen van de zonde niet op. Kom met je zwakheid niet op plaatsen waar juist de zonden zo dichtbij kunnen komen. Dat kan niet goed gaan.

Gods Woord waarschuwt ook voor zulke afglijdende wegen. De apostel Jakobus bracht het zo duidelijk onder woorden: *Maar een iegelijk wordt verzocht, als hij van zijn eigen begeerlijkheid afgetrokken en verlokt wordt. Daarna, de begeerlijkheid ontvangen hebbende, baart de zonde; en de zonde, voleindigd hebbende, baart den dood*. Wat een waarschuwing. Als de begeerte er komt om te zondigen, zie je dikwijls dat de zonde erop volgt. En het loon op de zonde is de dood.

Weet je wat nu zo'n zegen is? Dat als een mensenkind op zo'n afglijdende weg terechtgekomen is, als een mensenkind in een vleselijke weg gekomen is, de Heere zo iemand tegenkomt en als het ware tegenhoudt. Die zegen kreeg Simson. De Heere kwam hem te midden van die wijngaarden in Timnath tegen. Hoe dan? Hij zond juist daar een jonge, brullende leeuw die op Simson afkwam om hem te verscheuren.

2. De brullende leeuw

Dan gaan we naar het tweede deel van vers 5: *Als zij nu kwamen tot aan de wijngaarden van Timnath, zie, daar een jonge leeuw, brullende, hem tegemoet*. Dat moet wat geweest zijn, gemeente. Stel je eens een ogenblik voor dat je daar liep, helemaal alleen, tussen die smalle paadjes van de wijngaarden. Opeens sta je oog in oog met een jonge, brullende leeuw die op je afkomt om je aan te vallen en te verscheuren. Waar kwam die leeuw eigenlijk vandaan, die daar midden in die wijngaarden op Simson afkwam?

In de tijd van de Bijbel leefden in Israël inderdaad leeuwen, voornamelijk in de bossen. Het stadje Timnath lag in een dal, in een vallei. Tegen de berghellingen, onderaan die berghellingen, lagen de wijngaarden. Daar boven, als het ware eromheen, had je de bos- en boomzone. In die bossen op die berghellingen huisden de leeuwen. Uit een van die bossen rondom de wijngaarden van Timnath kwam die jonge leeuw tevoorschijn. Maar wat moest die leeuw eigenlijk in de wijngaarden doen? Een leeuw, die een vleeseter is, heeft niets aan druiven of rozijnen. Wat moet die nu daar in de wijngaarden doen, waar voor hem geen voedsel te vinden is? En toch was daar in die wijngaard opeens die brullende, jonge leeuw. Waarom? Omdat God die leeuw zond. Die leeuw wordt nu een middel in Gods hand om Zijn dwalende, zwakke kind Simson lessen te leren, om Simson allereerst aan zijn eigen zwakheid te ontdekken.

Daar loopt Simson. Zijn ouders zijn niet meer bij hem. Hij loopt daar helemaal alleen. Opeens is daar die brullende leeuw vlak voor hem. De bek van die leeuw is open, de tanden blinken in de zon, de rug van die leeuw is gekromd als een bewijs: nu ga ik aanvallen. Nog even, Simson, en je bent verscheurd. Nog even, en de klauwen grijpen je. Je bent in een dodelijk tijdsgewricht terechtgekomen. Wat moet Simson doen?

Ja, maar zegt iemand vanavond: Simson is toch sterk? Simson kennen we uit de Bijbel toch als een hele sterke man? Wacht eens even. Wij moeten het ons niet zo voorstellen dat toen de Geest voor de eerste keer vaardig werd over hem, daar in dat leger van Dan tussen Zora en Estaol, hij vanaf dat moment al die tijd kracht had. Simson kreeg die enorme kracht alleen op het moment dat de Geest hem dat gaf en vaardig over hem werd. Dus u moet zich realiseren: toen hij daar op dat pad liep en die leeuw op hem afkwam, had hij op dat moment die kracht nog niet. We kunnen dat opmaken uit het woordje 'toen'. Op het juiste moment dat het nodig was, *toen* werd de Geest vaardig over hem. Maar toen stond die leeuw al te brullen voor hem.

Dikwijls doet de Heere het zo, dat Hij je aanvankelijk laat voelen hoe zwak je in jezelf bent. Hier zie je een voorbeeld van hoe de Heere Zijn kinderen heel kort houdt. Simson kon alleen op die leeuw afstormen als de Geest vaardig over hem werd, maar dat gebeurde wel op Gods tijd. Voordat die tijd aanbrak, moet het voor Simson een onzeglijk angstig moment geweest zijn, alsof het dodelijke uur voor hem aanbrak. En dat was nu net de bedoeling van de Heere. Simson, die daar stond, alleen, zonder wapens, zonder kracht, moest daar de grote les leren die Gods kinderen heel hun leven moeten blijven leren: *Zonder Mij kunt gij niets doen*. Mijn kracht, zegt God, wordt in uw zwakheid volbracht.

Zo wilde de Heere hem ook voorbereiden op de grote taak die wachtte. Straks zal hij de Filistijnen moeten verslaan, dat volk waarvan Salomo in Spreuken 28 vers 15 ook zei: *De goddeloze, heersende over een arm volk, is als een brullende leeuw.* Dat is ook van toepassing op de Filistijnen. Kijk, en daarom zond de Heere die brullende leeuw.

Voordat we naar de overwinning op deze leeuw gaan nadenken, wil ik eerst even stilstaan bij een les die hier naar voren komt. Die brullende, jonge leeuw die daar op Simson afkwam, waar is dat een beeld van? Weet u het? Weet jij het? Ik laat het apostel Petrus zeggen vanuit het heilige Woord van God: *Zijt nuchter en waakt; want uw tegenpartij, de duivel, gaat om als een briesende leeuw, zoekende, wie hij zal mogen verslinden*. Die leeuw die hier getekend wordt in het boek Richteren, dat is een beeld van de duivel. Die leeuw is ook het beeld van alle instrumenten die de duivel in zijn hand, in zijn klauwen, heeft, waarmee hij in het bijzonder de kerk des Heeren wil aanvallen.

Ziet u de briesende leeuw? Zie jij de briesende leeuw die ook heden ten dage tekeergaat? Die weet dat hij een kleine tijd heeft, en die tijd wordt steeds korter. Die briesende leeuw die er alles aan doet om de kerk des Heeren in het bijzonder aan te vallen, en als het hem zou lukken, om die kerk te verscheuren. Die leeuw is aan het brullen in de regering, in onze samenleving. Wat gaat de nieuwe regering ons brengen? Er zijn partijen die de grondwet willen moderniseren. Komt er straks nog een tijd dat die brullende leeuw het voor elkaar krijgt dat er geen godsdienstvrijheid meer is, dat we niet meer samen kunnen komen hier in de Jeruzalemkerk en op alle plaatsen waar de Heere Zijn kerk nog heeft in ons vaderland?

Hoor je de leeuwen brullen in de samenleving, die de genderideologie willen manifesteren? Komen er straks allerlei relaties in ons vaderland, in onze samenleving, dat je niet normaal bent als je als man en vrouw door het leven gaat, en dat je op scholen daar niet meer voor kunt waarschuwen, dat de Heere man en vrouw geschapen heeft en dat die bestemd zijn voor een huwelijk? Komt er een samenleving waar die brullende leeuw het voor elkaar krijgt dat werkelijk

alles moet draaien om een QR-code, om AI, om die verdergaande digitalisering, zodat die grote, moderne toren van Babel steeds hoger en hoger komt? Zie je niet dat die brullende leeuw bezig is om het teken van het beest op de mensheid af te drukken, dat beest dat uit de aarde opkomt, dat Johannes getoond werd toen hij was op het eiland Patmos? Die brullende leeuw die klaarstaat, en elke keer weer klaarstaat, om de kerk des Heeren aan te vallen.

Maar heb je hem ook ontdekt in de kerk, waar deze brullende leeuw ook zijn verscheurend werk doet, met name als het gaat om de aanslagen tegen het heilige Woord van God? Daarom bidt de kerk, op grond van Gods Woord, in Zondag 48 van de catechismus: *Verstoor de werken des duivels, en alle heerschappij, welke zich tegen U verheft, mitsgaders alle boze raadslagen, die tegen Uw heilig Woord bedacht worden*. Wat zijn er veel boze aanslagen van die brullende leeuw tegen dat heilige Woord van God gedaan: dat het Woord van God uitgelegd moet worden naar menselijke inzichten, op basis van wetenschappelijke vondsten, in overeenstemming met de postmoderne cultuur. Wat een valse aanval van de duivel! Wat is hij bezig om de kerk te verwoesten! Hij wil ook proberen dat mensen niet meer luisteren naar de gezonde leer die vanuit het Woord gepredikt moet worden.

Paulus heeft daarvoor gewaarschuwd, dat er mensen komen die kittelachtig worden van gehoor. Wat betekent dat woord? Dan komen er mensen die de oude, beproefde waarheid niet meer willen horen, die begerig zijn naar iets nieuws, iets waar je je zo fijn bij voelt, waar je zo'n warme deken om je heen krijgt, maar waar niet meer bemerkt wordt dat het Woord een Evangelie is voor de mens, maar niet naar de mens. Hoor toch de duivel brullen als een briesende leeuw. Maar let op: deze briesende leeuw kan ook zijn gebrul weleens inhouden. Dan wordt hij stil, en dan is hij nog gevaarlijker. Want dan komt hij als een engel des lichts. Zo is hij met name bezig om de dwaalleer in de kerk te brengen, met maar één doel: om te verscheuren, om te vernietigen, om uiteen te slaan, om – als het zou kunnen, en gelukkig kan het niet – de kerk alsnog voor eeuwig in de rampzaligheid te slepen.

Zo kan deze brullende leeuw ook heel persoonlijk in het leven van een ware gelovige komen met zijn aanvechtingen. Want het blijft altijd nog waar, gemeente: waar de Heilige Geest gaat werken met Zijn Woord en Geest in het hart van een mensenkind, daar moet je op rekenen dat de aanvallen van de duivel komen. De duivel blijft een van die grote doodsvijanden die tot de laatste snik toe het de kerk des Heeren moeilijk wil maken. Wie kan staande blijven, als hij zelf zo zwak is, tegen die gemene influisteringen van de duivel: je hebt geen heil bij God? Of als je in benauwdheden verkeert, dan komt hij met die gemene, valse gedachten van God die hij je inwerpt: waar is nu God, op Wie je bouwde en aan Wie je je zaken hebt kunnen toevertrouwen?

Dan gaat hij een vergrootglas leggen over je verzondigd leven, of hij verleidt je tot de zonde en wijst je daarna op je vuile klederen. Dan wil hij je doen geloven dat je te veel gezondigd hebt en dat er voor jou geen genade zou zijn. Of hij wil je benauwd maken met de dood, met de hel. O, die leeuwen van binnen, die leeuwen van buiten! Dan kan het soms zo zijn dat het niet één leeuw is die op je afkomt, maar dat er een stierenheir om je heen zwermt, als het ware. Dan moet je met koning Josafath zeggen: *Er is in mij geen kracht tegen zulk een grote menigte*. Wat kom je er dan achter dat je vanuit jezelf van die slappe handen hebt en van die trage knieën.

Maar wat een wonder als dan juist in die strijd tegen die duivel de Geest te hulp wil komen en je gaat vertroosten, hoe fel die leeuw ook brullen kan. De poorten van de hel zullen niet één van Gods kinderen meer kunnen overweldigen. Wat een rijke vertroosting! Ja, daar wil de Heilige Geest zelfs kracht geven om tegen de satan te gaan strijden, om in de kracht des Heeren te mogen overwinnen. Zie het maar eens bij Simson: toen die jonge, brullende leeuw op hem afkwam, toen,

op dat moment dat het nodig was, werd de Geest des Heeren vaardig over hem, zodat hij op die leeuw kon aflopen om hem vaneen te scheuren, alsof het een klein, zwak bokje was.

3. De overwinning door de Geest

Dat vinden we in het zesde vers, wat we nu willen overdenken, Richteren 14 vers 6: *Toen werd de Geest des HEEREN vaardig over hem, dat hij hem vaneen scheurde, gelijk men een bokje vaneen scheurt; en er was niets in zijn hand. Doch hij gaf het zijn vader en zijn moeder niet te kennen, wat hij gedaan had*.

Wat een wonder! Juist op het juiste moment werd de Heilige Geest vaardig over Simson. Wat betekent dat? Hij voelde opeens weer dat de Geest op een bijzondere wijze in hem begon te werken, niet alleen in zijn ziel, maar ook in zijn lichaam, in zijn spieren. Hij kreeg zoveel kracht, bovennatuurlijke kracht, om werkelijk die grote leeuw te kunnen verscheuren. Met zijn blote handen heeft hij die bek gegrepen, uit elkaar getrokken, alsof het een bokje was, een klein, jong bokje. Toen heeft Simson nog dieper geleerd: zie je wel, alleen in Zijn kracht kan ik dit doen, maar uit mijzelf niet. Deze werking van de Heilige Geest, die ik nu opnieuw ervaar nu ik deze leeuw vaneen scheur, zal ik straks ook steeds nodig hebben als ik tegen de Filistijnen moet gaan strijden. Maar in diezelfde kracht kan hij ook strijden tegen zijn eigen zonde. We zullen nog zien welke zonden er ook in zijn leven op hem afgekomen zijn.

Want die brullende leeuw is niet alleen het beeld van de duivel, of van de Filistijnen die hij straks moet gaan overwinnen, maar het is ook het beeld van zijn eigen zondige vlees. Het is eigenlijk het beeld van alle doodsvijanden. Hoe zal een mensenkind tegen die doodsvijanden kunnen strijden zonder de kracht van de Heilige Geest? Kijk, en die les wil de Heere Simson zo graag leren op dat eenzame en voor Simson o zo gevaarlijke pad tussen de wijngaarden van Timnath. Maar de Heere wil hem ook waarschuwen: Simson, luister eens, je bent op een vleselijke weg. Zul je niet vergeten, Simson, waartoe Ik je geroepen heb? Je bent toch een nazireeër van Mij, en Ik heb gewild dat je zult beginnen om Israël te verlossen van die onbesneden Filistijnen. Je zoekt gelegenheid om daaraan te beginnen, en dat is wel goed, maar Simson, je bent in een vleselijke weg. Ik wil niet dat je je aan dat volk verbindt. Ik wil niet dat je dat huwelijk aangaat. Maar Ik heb een andere taak voor je. Je moet gaan strijden, Simson, zoals je nu gestreden hebt tegen deze jonge, brullende leeuw. Dat is toch je roeping, Simson. Daartoe heb Ik je gezonden. Zul je dat niet vergeten? Deze les leer Ik je nu hier, in de strijd met deze leeuw.

Bij deze waarschuwing hoor ik eigenlijk ook weer dat de Heere zijn roeping bevestigt: Simson, je moet de strijd gaan aanbinden tegen de Filistijnen. En hij zal het ook gaan doen. Hij zal Israël gaan verlossen van die onbesneden Filistijnen. Maar Simson kan het alleen in de kracht van de Heilige Geest. Daarom zal de Heere zo gaan werken in het leven van Simson dat niet Simson de eer daarvan krijgt, maar dat God de eer krijgt als Simson de overwinning mag behalen op de Filistijnen.

Nee, Simson is niet als Hercules, een bekende held onder de Grieken. De Grieken kenden deze man wel. Hij had een heel bijzondere baan, een heel bijzonder beroep: hij was een dierendoder. Eens werd deze man gevraagd om een gevaarlijke leeuw te doden, en het is hem gelukt ook. Toen werd hij tot een god verklaard. Weet u wat Hercules toen deed? Hij heeft de huid van die verslagen leeuw afgestroopt en daar heeft hij een kleed van gemaakt voor zichzelf. In dat leeuwenkleed liep hij onder de mensen om alle eer te ontvangen van het feit dat hij toch maar in eigen kracht die leeuw had gedood.

Maar zo was het bij Simson niet. Want als hij even later weer bij zijn ouders terechtkomt, rept hij niet één woord over datgene wat er in de wijngaarden van Timnath is gebeurd. Daaruit kunnen we

opmaken dat er toch iets in het hart van Simson is geboren van: dit werk is door Gods almacht, door Zijn hand alleen geschied. Nee, Simson gaat niet pronken met zijn heldendaad, die hij alleen maar in de kracht van de Heilige Geest heeft kunnen volbrengen. Hier mag een ogenblik bij Simson zijn hoogmoed gestorven zijn. En dat is een hele les, toch? Want sinds onze diepe val in het paradijs zijn we best hoogmoedige mensen geworden. Daarom gaat het in het leven van een mens zo dikwijls om eigen kracht, eigen prestaties en eigen eer. Eigenlijk zit de geest van Nebukadnezar in het vlees van elk mensenkind. Dat was ook zo'n hoogmoedige koning die een keer op het dak van zijn paleis stond en zag alles wat onder zijn rijk hoorde. Daar hoor ik hem zeggen: *Is dit niet het grote Babel, dat ik gebouwd heb tot een huis des koninkrijks, door de sterkte mijner macht en ter ere mijner heerlijkheid?* Daar stond die Nebukadnezar als het ware in de huid van die overwonnen leeuw te pronken.

Heb je ook weleens lopen pronken met jezelf? In welke leeuwenhuiden lopen wij soms te midden van andere mensen? Dan pronk je met je prestaties, met je baan, met je rijkdom, met je wijsheid, met je gaven. Misschien pronk je, stilzwijgend natuurlijk, met je godsdienst, met je wettische werken, met je geestelijke inzichten, dat je toch eigenlijk wel iets degelijker bent dan een ander. Misschien loop je weleens te pronken met je bekering, of met je bevindingen, of met datgene wat de Heere gegeven heeft. Dat is helemaal erg, als je door de geestelijke dingen die je van de Heere ontvangen hebt hoogmoedig wordt, alsof je het van jezelf hebt.

Hier, op dit moment, is Simson een teken van ootmoed. Hij zegt niets over zijn overwinning. Hij had het alleen aan de kracht van de Heilige Geest te danken. Wat een goedheid van de Heere, toen Hij Zijn zwakke knecht zo te hulp wilde komen. En zo is het nog. Ook nu zal de Heilige Geest Zijn strijdende kerk steeds weer tegemoet komen, te hulp komen. Juist als we het zo nodig hebben, zal Hij ze van kracht voorzien om te kunnen strijden en staande te kunnen blijven in de strijd tegen de zonden, tegen de aanvechtingen van de duivel. Die strijd, die in het paradijs al begonnen is, zal duren tot de jongste dag. Nee, zonder strijd zal er nooit overwinning zijn in het leven van Gods kerk. Maar juist in de strijd komt de Heilige Geest, en die geeft de overwinningen.

Ja, Hij gaat Zijn kerk bekleden met de wapenrusting om te kunnen strijden tegen de machten, tegen de geweldhebbers der eeuw, tegen de duisternissen, tegen de boosheden die in de lucht zijn, de geestelijke boosheden. Hij leert Zijn kerk strijden met het zwaard van Gods Woord. Hij leert Zijn kerk strijden met het schild des geloofs, dat doet vluchten tot Christus. Hij leert Zijn kerk strijden met de helm der zaligheid. Wat een wonder als in de strijd met de doodsvijanden de Heilige Geest vaardig wordt, zodat er iets in het geloofsleven ervaren mag worden van de overwinning die Gods kinderen bij tijden wel mogen behalen, juist tegen de doodsvijanden, in de kracht des Heeren. Ja, dan zijn ze zelf als een leeuw geworden, zoals de Heere het in Zijn Woord zegt: *Een rechtvaardige is moedig als een jonge leeuw om zijn pad te lopen*.

Hoe kan dat nu? Dat een zwak mensenkind, een kind van God, een gelovige, die in zichzelf zwak blijft, toch bij tijden als een leeuw leert strijden? De Heere heeft het eens verklaard aan Zijn knecht Mozes, toen Mozes met het volk Israël in een totale onmogelijkheid gekomen was om verder te kunnen trekken naar het beloofde land. Het is dat moment geweest dat ze voor de Rode Zee terechtkwamen. Ze konden geen kant meer op: voor hen het water, aan beide kanten de hoge bergen, en van achteren werden ze ingesloten door Farao met zijn leger. Toen het volk het niet meer wist, ging de Heere spreken. De Heere heeft door middel van Mozes tot het volk gesproken: *Ik zal voor ulieden strijden, en gij zult stil zijn*.

Wat kunnen we uit die woorden opmerken, gemeente? Voordat de Heilige Geest Zijn kinderen laat strijden tegen de zonde, tegen de duivel, tegen welke doodsvijand ook, heeft Christus eerst

gestreden voor Zijn kerk. Als we hier nu in deze geschiedenis een ogenblik overdenken dat de Geest des Heeren vaardig werd over Simson om met die brullende leeuw te gaan strijden, dan zien we hier iets schitterends van het beeld van Christus. Hier heb je zo'n momentje in het leven van Simson dat hij openbaar mag komen als een type van Christus.

Want welke strijd heeft de Heere Jezus Christus niet gestreden met de ganse hellemacht? Het was werkelijk de grootste strijd die denkbaar is. Daar was de strijd tussen Simson en die jonge, brullende leeuw feitelijk nog niets bij, in vergelijking met de grote strijd die Jezus Christus heeft aangegaan met de satan en de ganse hellemacht. Als het Lam Gods daalde Hij af naar deze wereld. Hier in deze wereld, met name aan het einde van Zijn leven, kwam Hij te midden van de brullende leeuwen terecht. Op Golgotha heeft de Borg ten diepste moeten doorleven: *Zij rukken aan met opgesperde mond, gelijk een leeuw, al brullend in het rond*.

Zo heeft Jezus Christus gestreden. Zo heeft Hij geleden. Zo droeg Hij het welverdiende oordeel in plaats van Zijn kerk. Ja, te midden van al die brullende leeuwen op Golgotha liet deze Heere Jezus Christus, die meerdere Simson, Zich vervloeken en wilde Hij buigen onder het wrekende recht van God. Dan het wonder: te midden van al die brullende leeuwen, te midden van heel die hellemacht die voor Jezus openging, met name in die drie-urige duisternis, is Hij niet bezweken.

Als je daar een geloofsoog op mag krijgen en je mag dan zien dat Christus Jezus meer is dan een mens, dat Hij de Middelaar Gods en der mensen is - verklaren kun je het nooit - maar dat daar nu een Persoon heeft gehangen aan het kruis, die Mens en God in één Persoon was, die naar Zijn menselijke natuur te midden van al die brullende leeuwen heeft gehangen om in de diepste diepten terecht te komen, ja, in de straf die de kerk verdiend heeft. Maar dat Hij God was en bleef om staande te kunnen blijven in deze onzeglijk diepe strijd. Juist omdat Hij zo'n unieke Middelaar is, God en Mens in één Persoon, moest de duivel het voor eeuwig verliezen. En werden alle zonden verzwolgen in Zijn bloed. En werd volkomen betaald voor de schuld van Zijn kerk. En werd het eeuwige leven verworven, toen Hij het uitriep als de Leeuw uit Juda's stam: *Het is volbracht*.

Toen heeft de Heere Jezus Christus als ware de duivel met zijn ganse hellemacht verscheurd, zijn kop vermorzeld en voor eeuwig overwonnen. In die weg heeft Hij de eeuwige zaligheid van Zijn bruidskerk verworven. Daarom kan Hij nog steeds verlossen. Hij, Die in de grootste aanvechtingen geweest is, Die in de grootste strijd met de duivel geweest is, kan daarom die medelijdende Hogepriester zijn, Die vanuit de hoge hemel neerziet op Zijn strijdende kerk. Hij bidt voor Zijn strijdende kerk. Hij is een Voorspraak bij de Vader voor Zijn strijdende kerk. Niet één van Zijn schapen, niet één van Zijn lammetjes, kan het monster uit de hel uit Zijn Middelaarshanden rukken. Want Hij heeft het gezegd en beloofd voor Zijn ganse kerk: *Ziet, Ik heb u in beide handpalmen gegraveerd, en uw muren zijn steeds voor Mij*.

O, de duivel denkt dat hij nog macht kan uitoefenen op de kerk des Heeren, maar hij kan het niet. Want heel de kerk des Heeren is het eigendom van de Heere Jezus Christus. De bruidskerk is de buit die Hij verkregen heeft, juist door deze strijd heen. Het is Zijn arbeidsloon. Daarom geeft Hij Zijn volk de zegen. Want in Christus, en het is te groot om het te geloven, maar in Christus is de ganse kerk meer dan een overwinnaar. Niets, totaal niets, en niemand, ook de duivel niet, kan een van Gods kinderen scheiden van de liefde van God, die daar is in Christus Jezus. Daarom is het waar en blijft het waar: *Gij, HEERE, Gij alleen, Gij zijt Verwinnaar in de strijd, en geeft Uw volk de zegen*.

Amen.